

ונהוי מצי למינקט נמי דמודו רבנן באדם כפות, אלא נקט רבי נתן, דלדידיה גם בעופות יש הבדל בין כפות לשאינו כפות].

אמר ליה רב אדא בר מתנה לאביי: והא הני פרסאי, דכמאן דכפיתי דמו, שרוכבים כשהם מעוטפים בכגדים רחבים, דבר המגביל את תנועתם, וגם הם עצמן מפונקים ואינם דורכים על הארץ. ואמר רבי יוחנן: בן בתירא ורבי נתן אמרו דבר אחד. שבן בתירא מתיר בסוס לפי שחי נושא את עצמו.

והרי בן בתירא מתיר למכור אפילו לפרסיים שהם ככפותים, ובהם הרי רבי נתן מודה דלא אמרינן חי נושא את עצמו?

ומתריצינן: **התם, רק רמות רוחא גסות הוא דנקיט להו לפרסיים שאינם הולכים ברגליהם, ואין זה נחשב ככפות.**

דהחזא פרדשכא ממונה מהמלך דרתח מלכא עילויה, ורחיט רץ תלתא פרסי בכרעיה ברגליו. ומוכח כי כשהם רוצים הם יכולים לילך על הארץ.

שנינו במשנה: **את המת במטה חייב וכן כזית מן המת... ורבי שמעון פוטר.**

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן. וכן אמר רב יוסף אמר רבי שמעון בן לקיש:

פוטר היה רבי שמעון אף במוציא את צורך המת לקוברו, שאעפ"י שיש כאן צורך המת, מכל מקום הוי מלאכה שאינה צריכה לגופה, כיון שאין בה צורך לאדם המוציא.⁽¹⁾

ולא תימא דלא פטר רבי שמעון אלא במוציא את המת לחוץ לסלקו ממנו, דאין צורך בהוצאה זו לא לגוף המוציא ולא לגופו של הדבר המוצא.

אמר רבא: ומודה רבי שמעון במוציא מר, "את חפירה", כדי לחפור בו, וספר תורה לקרות בו, דחייב.

ומקשינן: **פשיטא שחייב על הוצאתם. דאי הא נמי מלאכה שאינה צריכה לגופה היא, תיקשי, אלא, מלאכה שצריכה לגופה לרבי שמעון — היכי משכחת לה?**

ומתריצינן: **מחו דתימא דלא מיקרי מלאכה הצריכה לגופה עד דאיכא צורך בין לגופו של המוציא ובין לגופה של הוצאה, שצריך את החפץ המוצא כדי לתקנו.**

כגון שהוציא מר, את חפירה, כדי לעשות לו טם. שהתקלקל חוד האת וצריך להתקין עליו רדיד פח שיהא ראוי לחפור בו. וכגון מוציא ספר תורה כדי להגיה אותו, לתקנו, ולקרות בו.

אדם מת? ותיריך, דהכא גם הצורך של המת אינו גוף הקבורה אלא שלא יהא מונח בביון. נמצא דגם הקבורה הוי א"צ לגופה. וכתב עוד, דמכאן יש לפשוט שאלת הגמרא בסנהדרין [מ, ב] אי קבורה משום בזיונא אי משום כפרה, דאי משום כפרה הרי היא צורך המת, ולמה פטר רבי שמעון.

עליו חטאת", שבא לומר שאין לחשוש לתחומין כיון שאין בו חטאת.

1. הקשה השפת אמת, למה פטור כשהוציא לצורך המת דהרי אם יוציא לצורך אדם אחר ודאי חייב, אף שאין לו בזה תועלת, ולמה יש חילוק בין אם מוציא לצורך אדם חי או לצורך